

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A. Miron)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, I. Dutca, A. Malîi)

ÎNCHEIERE

22 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Victor Burduh
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Andronovici Alexandru împotriva Companiei de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „AMP Broker” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, încasarea penalității și a cheltuielilor de judecată, și la,

cererea reconvențională depusă de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni împotriva lui Andronovici Alexandru, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „AMP Broker” cu privire la încetarea contractului de asigurare facultativă, declararea nulă a contractului și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și a fost menținută hotărârea din 07 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă:

La 06 mai 2014, Andronovici Alexandru s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva CA „Garanție” SA, solicitând încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a sumei de 366 795 lei, cu titlu de despăgubire de asigurare, a sumei de 56 853 lei, cu titlu de penalitate pentru 155 zile pentru neachitarea în timp a despăgubirii de asigurare, și a sumei de 20 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și altor cheltuieli suplimentare legate de procesul de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 14 iunie 2013 între reclamant și pârât a fost încheiat contractul de asigurare facultativă a autovehiculelor nr.162/2013

(CASCO), conform căruia obiect al acestui contract îl constituie interesele patrimoniale ale reclamantului, ce nu contravin legislației RM corelate cu posesia și utilizarea autovehiculului de model Hyundai Sonata, nr/în , care aparține cu drept de proprietate reclamantului.

A menționat că conform contractului sus numit reclamantul avea obligația de a achita suma primei de asigurare stabilită de părți, în mărime de 946 euro, iar pârâțul și-a asumat obligația că eventual la survenirea cazului asigurat să achite suma prejudiciului cauzat. Perioada în care bunul se consideră asigurat conform contractului dat constituie de la ora 00:00 14.06.2013 până la ora 24:00 a 13.06.2014. La data semnării Contractului sus numit a achitat integral Prima de asigurare astfel îndeplinind în întregime obligațiile sale contractuale.

A confirmat că, la data de 18 octombrie 2013, în rezultatul accidentului rutier care a avut loc pe traseul Chișinău - Cimișlia, automobilul de model Hyundai Sonata, nr/în ILBL 010, care este obiect al Contractului de asigurare sus numit (CASCO), a fost deteriorat integral datorită incendierea autovehiculului care a izbucnit ca rezultat al impactului automobilului cu un obstacol.

În urma accidentului rutier, de către colaboratorii serviciului poliției rutiere în persoana dl. Bucos Nicolae, pe numele reclamantului, care era la volanul automobilului de model „Hyundai Sonata”, nr/în ILBE 010 la momentul producerii accidentului, a fost întocmit un Proces-verbal cu privire la contravenție nr. MAI02 302128 în temeiul art.240 alin. 3) al CC RM „încălcarea de către conducătorul de vehicul a altor prevederi ale Regulamentului circulației rutiere.

A afirmat reclamantul că în baza contractul de asigurare facultativă a autovehiculelor nr.162/2013 (CASCO) cu pârâțul, s-a adresat cu cerința de achitare a despăgubirii de asigurare, prezentând actele întocmite de colaboratorii Poliției Rutiere ce vizează producerea accidentului rutier, schemele locului accidentului.

A susținut reclamantul că, pe parcursul a mai bine de 5 luni de zile reclamantul s-a adresat cu 6 scrisori pentru a i se spune care este motivul datorită căruia nu i s-a comunicat suma despăgubirii de asigurare, mai mult ca atât nici nu a fost întocmit un act de constatare a daunelor conform contractului pct.6.2 „Constatarea se face de către reprezentanții Asigurătorului împreună cu Asiguratul sau reprezentantul acestuia, iar pct.6.2.1 stabilește, că „Evaluarea pagubelor și achitarea despăgubitelor de asigurare se efectuează în baza procesului-verbal de constatare a pagubelor ... după examinarea autoturismului...”, fapt care nu a fost îndeplinit nici până la moment, astfel se denotă caracterul și intențiile CA „Garanția” de a nu achita despăgubirea de asigurare.

A declarat reclamantul că au fost solicitate de la reclamant neîntemeiat un șir de acte care nu sunt obligatorii pentru a fi prezentate, spre exemplu de către reprezentanții CA a fost solicitată „încheierea tehnico-incendiară” eliberată de către Detașamentul Salvatori și Pompieri (DSP).

A susținut reclamantul că, la data de 29 ianuarie 2014 ca rezultat al depunerii cererii de către reclamant în adresa acestora, ultimii au informat reclamantul că DSP conform Ordinului nr.139 din 04 septembrie 2012 a Serviciului Protecție civilă și Situații Excepționale al MAI, cazurile de incendiere a transportului auto ca rezultat al accidentului rutier nu sunt luate de aceștia la evidență și respectiv nu sunt eliberate

încheieri tehnico- incendiare. De acest fapt a fost informat imediat Asigurătorul, care a pretins de la reclamant deja la prezentarea altei informații, care la fel conform contractului nu este obligatorie.

A menționat reclamantul că pentru urgentarea examinării dosarului de daune și achitarea despăgubirii de asigurare și examinarea multilaterală a survenirii cazului asigurat a solicitat în cadrul CNEJ efectuarea expertizei tehnico-științifice incendiară nr.2298 din 05 noiembrie 2013, care a conchis că, incendiul s-a produs ca rezultat al unui scurt circuit în lanțul electric al autoturismului ca rezultat al impactului. Iar la data de 19 decembrie 2013 a fost întocmit de către CTC EJ a IGP MAI o expertiză auto-merciologică care a conchis că unitatea de transport incendiată nu este rațional de a fi reparată, deoarece este distrus integral, iar cheltuielile de reparare vor prevala asupra costului mediu pe piață a unui automobil similar. Ambele expertize au fost efectuate în prezența reprezentanților Companiei de asigurare, fapt confirmat prin semnăturile acestora pe actele de examinare a autoturismului. Fapt despre care a fost informată și compania de asigurare.

A indicat reclamantul că, după 5 luni de zile de la producerea cazului asigurat, la data de 07 martie 2014, de către reclamant a fost recepționată o scrisoare expedită de către pârât prin care aceștia au menționat că, din considerentul că la autoturismul deteriorat au fost instalate jante cu încălcarea cerințelor tehnice a uzinei producătoare la momentul impactului aceștia refuză să achite despăgubirea de asigurare.

A considerat reclamantul, că refuzul de achitare a despăgubirii de asigurare formulat de către pârât este unul neîntemeiat și care în general nu are nimic legat de incendierea autoturismului. Mai mult ca atât, din informația parvenită de la reprezentantul producătorului automobilelor „Hyundai” în RM SRL „Pacific Motors”, ca rezultat al solicitării acestei informații de către pârât - cu privire la jante care sunt admise pentru montare la autoturismul incendiat, care se menționează în scrisoare de formulare a refuzului de achitare a despăgubirii reiese că nu se admit montarea anvelopelor altele decât cele indicate în manualul de exploatare.

A afirmat reclamantul că, SRL „Pacific Motors” nu a menționat care sunt mărimile jantelor și a anvelopelor care sunt admise pentru exploatare pentru acest automobil. O simplă consultare a manualului de exploatare a acestui automobil fila 8-4 stabilește că mărimea jantelor montate la momentul impactului la automobilul de model „Hyundai Sonata” SL 2.0 turbo, cu n/î ILBE 010 au fost în conformitate cu prescripțiile tehnice impuse de producător. Astfel temeiul refuzul formulat de către pârât este unul neîntemeiat.

Astfel, CA „Garanția” SA avea obligația de a achita conform contractului de asigurare facultativă a mijlocului de transport p.5.1 și 5.9.2 suma de 22 000 euro din care urma să deducă franciza de 10% din suma totală a bunului asigurat adică suma de 19 800 euro, ceia ce raportată la valuta națională ținând cont de cursul de schimb stabilit de BNM la data înaintării acțiunii 22 aprilie 2014 - 18,52 lei pentru 1 euro, este echivalent cu 366 795 lei.

Totodată, a menționat reclamantul că, reieșind din punctul 6.11 al contractului de asigurare facultativă compania de asigurare avea obligația de a achita despăgubirea de asigurare în termen de 30 zile de la momentul prezentării de către asigurat a tuturor

actelor necesare. Acest lucru a fost ignorat de către Compania de asigurări, deoarece motivul de refuz a parvenit după 5 luni de zile de la producerea accidentului.

A susținut că neachitarea în timp a despăgubirii de asigurare duce la aplicarea art.6 alin.(6) al Legii Nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, sancțiuni pecuniare pentru neachitarea la timp: „In caz de încălcare a termenului de plată a indemnizației de asigurare sau a despăgubirii de asigurare din vina asigurătorului, acesta va plăti asiguratului, beneficiarului asigurării și/sau păgubitului, pentru fiecare zi de întârziere, penalitate de 0,1% din suma indemnizației sau despăgubirii”, reieșind din aceasta la speța dată se aplică o penalitate de întârziere după cum urmează: momentul survenirii riscului asigurat – 18 octombrie 2013, data scadentă a achitării despăgubirii de asigurare – 18 noiembrie 2013, total zile întârziere până la 22 aprilie 2014 - 155 zile (366 795 lei / 1000 x 155 zile) 56 853 lei penalitate.

A solicitat reclamantul încasarea despăgubirii de asigurare în mărime de 366 795 lei, dobânda de întârziere 56 853 lei, precum și cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea din 22 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de Andronovici Alexandru a fost admisă. A fost încasat din contul CA „Garanția” SA în beneficiul lui Andronovici Alexandru suma de 363366 lei cu titlu de despăgubire de asigurare, suma de 56321,73 de lei cu titlu de penalitate și suma de 150 de lei cu titlu de cheltuieli de achitare a taxei de stat, iar în total suma de 149837,73 lei. A fost încasat de la CA „Garanția” SA în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 12440 de lei.

Prin decizia din 01 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de CA „Garanția” SA, a fost casată hotărârea din 22 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și a fost remisă cauza spre rejudecare în prima instanță.

Prin încheierea protocolară din data de 31 mai 2018 s-a dispus atragerea în proces a „AMP Broker ” S.R.L. în calitate intervenient accesoriu.

La 13 decembrie 2018, CA „Garanția” SA a depus cerere reconvențională împotriva lui Alexandru Andronovici, intervenient accesoriu „AMP Broker” SRL, solicitând încetarea de drept a contractului de asigurare facultativă a autovehiculelor nr. ACS 162/2013 din 14 iunie 2013, încheiat între asigurătorul CA „Garanția” SA și asiguratul Alexandru Andronovici cu eliberarea asigurătorului CA „Garanție” SA de la executarea obligațiilor sale contractuale, inclusiv de la plata despăgubirilor de asigurare, a declara nul cu efect retroactiv din momentul încheierii, contractul de asigurare facultativă a autovehiculelor nr. ACS 162/2013 din 14 iunie 2013 încheiat între asigurătorul CA „Garanție” SA și asiguratul Alexandru Andronovici, încasarea din contul lui Alexandru Andronovici în beneficiul CA „Garanție” SA toate cheltuielile de judecare a pricinii, inclusiv și de acordare a asistenței juridice.

În motivarea cererii reconvenționale a invocat, că din circumstanțele cauzei, confirmate prin materialul probator administrat la dosar se constată, că la 14 iunie 2013 CA „Garanție” SA, acționând în calitate de asigurător și Alexandru Andronovici, acționând în calitate de asigurat, au încheiat Contractul de asigurare facultativă a autovehiculelor nr.ACS 162/2013 din 14 iunie 2013, potrivit căruia asiguratul s-a obligat să plătească asigurătorului prima de asigurare, iar acesta s-a obligat să-i plătească, la producerea riscului asigurat, despăgubirea de asigurare, în limitele și în

termenele convenite- act juridic care, nimerind sub incidența art.704 CC, face parte din categoria contractelor sinalagmatic or, reieșind din esența acestui raport juridic civil și din virtutea angajamentelor asumate părțile contractante și-au asumat drepturi și obligații reciproce, fiind în același timp și creditor și debitor, obligațiile fiecărei părți fiind corelative și interdependente de obligațiile celeilalte.

A susținut că, conform pct.5.4 a Contractului, asiguratul Alexandru Andronovici urma personal să efectueze plata primei de asigurare în casieria asigurătorului sau prin transfer bancar, plata considerându-se executată doar la data în care această sumă a fost înregistrată în contul bancar al asigurătorului CA „Garanție” SA, indicat în rechizitele părților contractante.

A afirmat, că în conformitate cu prevederile pct.pct.5.4; 5.6 ale Contractului, dar și potrivit reglementărilor art.18, alin.(1) lit.,,a” a Legii nr.407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, în cazul neachitării de către asigurat a primei de asigurare în mărimea și în termenul stabilit, Contractul de asigurare facultativă a autovehiculelor nr. ACS 162/2013 din 14 iunie 2013 încetează de drept, asigurătorul fiind eliberat de obligația sa de a efectua despăgubiri de asigurare - caz de neachitare a primei de asigurare care, fiind regăsit în speța dată, și justifică poziția actuală a prezentei acțiuni reconvenționale a CA „Garanție” SA.

A constatat că, asiguratul Alexandru Andronovici nu a plătit integral asigurătorului CA „Garanție” SA, în modul și în termenul stabilit de contract, prima de asigurare, ceea ce, fiind confirmat prin bonul de casă prezentat de BAR „AMP Broker” SRL, pe de o parte, constată atât încetarea de drept a Contractul de asigurare facultativă a autovehiculelor nr. ACS 162/2013 din 14 iunie 2013, cât și exonerarea CA „Garanție” SA de obligația efectuării despăgubirilor de asigurare, care, fiind derivat din Contractul de asigurare nr. ACS 162/2013 din 14 iunie 2013, în consecință, în lipsa unui raport contractual valabil care poate genera consecințele juridice, duce la o nulitate absolută cu efect retroactiv din momentul încheierii.

Prin hotărârea din 07 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de Andronovici Alexandru. A fost încasat din contul CA „Garanție” SA în beneficiul lui Andronovici Alexandru suma de 363 366 lei, cu titlu de despăgubire de asigurare, suma de 56 321,73 lei, cu titlu de penalitate și suma de 150 lei cu titlul de cheltuielile de judecată, taxa de stat, iar în total suma de 419 837,73 lei. A fost încasat din contul CA „Garanție” SA în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 12 440,63 lei. A fost respinsă cererea reconvențională înaintată de CA „Garanție” SA împotriva lui Alexandru Andronovici, intervenient accesoriu AMP „Broker” SRL cu privire la încetarea contractului de asigurare facultativă, declararea nulă a contractului, încasarea cheltuielilor de judecată.

La 05 decembrie 2019, CA „Garanție” SA, a depus cerere de apel nemotivată, iar la 24 februarie 2020 a declarat apel motivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii reconvenționale și respingerea cererii reclamantului Andronovici Alexandru.

Prin decizia din 10 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de CA „Garanție” SA și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea soluțiilor sale instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit starea de fapt, corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent, adoptând în acest sens o hotărâre judecătorească întemeiată și conformă Legii.

Astfel, instanța de apel a notat că instanța de fond corect a apreciat temeinicia pretenției reclamantului privind încasarea despăgubirii de asigurare plătită, fiind dispusă încasarea de la S.A. „Garanție” în contul lui Andronovici Alexandru a despăgubirii în mărime de 363366 lei, care potrivit raportului de expertiză judiciară nr.1757 din 03 decembrie 2015 constituie valoarea pe piață a autovehiculului de model „Hyundai Sonata ” cu n/î ILBL 010 la momentul încheierii contractului de asigurare facultativă CASCO nr. ASC162/201 3 din 14 iunie 2013.

Instanța de apel a stabilit cu certitudine că, CA „Garanție” SA, deși a primit de la Anronovici Alexandru prima de asigurarea, totuși, nu și-a executat obligația de a plăti despăgubirea de asigurare față de intimat în baza contractului de asigurare facultativă CASCO nr. ASC162/201 3 din 14 iunie 2013.

Totodată, instanța de apel a considerat întemeiată și cerința reclamantului privind încasarea din contul pârâtului/apelant a penalității în mărime de 56321,73 lei, or, potrivit art. 6 alin. 6 al Legii Nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări în caz de încălcare a termenului de plată a indemnizației de asigurare sau a despăgubirii de asigurare din vina asigurătorului, acesta va plăti asiguratului, beneficiarului asigurării și/sau păgubitului, pentru fiecare zi de întârziere, penalitate de 0,1% din suma indemnizației sau despăgubirii.

Urmare, constatând temeinicia acțiunii reclamantului privind încasarea despăgubirii de asigurare în mărime de 363366 lei instanța a dispus și admiterea cerinței subsecvente acesteia privind încasarea penalității pentru perioada 18 noiembrie 2013-22 aprilie 2014 -155 zile, ce constituie suma de 56321,73 lei.

Respingând acțiunea reconvențională, instanța de apel a constatat că materialele cauzei confirmă cu certitudine faptul, că între SA „Garanție” și AMP „Broker” SRL a fost încheiat un contract de intermediere în asigurări (Brokeraj) Nr.B-08/02-2008 din 08 februarie 2008, potrivit căruia la p. 2.1.-2.2. al contractului se menționează, că Asigurătorul pune la dispoziția Brokerului și îl autorizează să negocieze și/sau să încheie contracte de asigurare pentru produsele de asigurare oferite de Asigurător, iar Brokerul se obligă să negocieze și/sau să încheie contracte de asigurare, activitate ce va fi desfășurată pentru și în numele Asigurătorului, în schimbul obținerii comisionului convenit, cu respectarea clauzelor prevăzute în contract. Totodată, potrivit pct.4 al contractului de intermediere în asigurări (Brokeraj) Nr. B-08/02-2008 din 08 februarie 2008, brokerul s-a obligat să încaseze primele de asigurare și/sau ratele de primă în numerar și să le depună la casieriile asigurătorului sau în conturile bancare ale asigurătorului lunar, până la data de 05 a fiecărei luni.

Urare, instanța de apel a constatat că obligațiile față de SA „Garanție” privind achitarea primei de asigurare au fost îndeplinite atât de către reclamantul/pârâtul Alexandru Andronovici, cât și de AMP „Broker” SRL, fapt confirmat prin factura MA nr.2932304 din 30 iunie 2013, borderoul nr.06 din 30 iunie 2013 cu privire la primele

de asigurare pentru realizarea polițelor CASCO și Act de îndeplinire a serviciilor, verificate și semnate de SA „Garanție” fără obiecții. Or, careva probe, din care ar rezulta cu certitudine încetarea contractului de intermediere în asigurări (Brokeraj) Nr. B-08/02-2008 din 08 februarie 2008 la caz nu se atestă. (f.d.176-178, Vol. I)

La 14 decembrie 2021, CA „Garanție” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale și admitere a acțiunii reconvenționale.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece la emiterea deciziei au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, a fost interpretată în mod eronat legea. La fel instanța a apreciat arbitrar poziția participanților la proces și a probelor anexate.

A menționat că instanța de apel și instanța de fond erau obligate să aplice art. 18 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 407/2006 Cu privire la asigurări, în redacția de până la 01 ianuarie 2020, care prevede că , contractul de asigurare încetează de drept prin acordul părților precum să, la neachitarea de către asigurat a primei de asigurare în mărimea și termenul stabilit. Or, Andronovici Alexandru nu a dovedit în cadrul procesului că și-a îndeplinit integral și corespunzător obligația sa contractuală de achitare a primei de asigurare în sumă totală de 946 euro, acesta achitând doar suma de 11715 lei, ceia ce constituie 656,67 euro, iar reducerea efectuată la achitarea primei de asigurare acordată din partea SRL „BAR Broker” nu a fost justificată documentar, nefiind una credibilă întrucât aceasta contravine normelor financiar-contabile.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 10 noiembrie 2021.

La 03 martie 2022, decizia motivată a instanței de apel a fost expediată la adresa electronică a CA „Garanție” SA (f.d. 122, Vol. III).

Astfel, recursul, declarat la data de 14 decembrie 2021, este în termen.

La 05 aprilie 2022, copia recursului a fost expediată în adresa intimațiilor Andronovici Alexandru și SRL „BAR Broker”, cu înștiințarea despre depunerea referinței (f.d. 132, Vol. III), însă intimații nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu au depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de CA „Garanție” SA, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat asupra deciziilor instanțelor de apel are caracter nedevalidativ și controlul judiciar se circumscrie doar asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se în exclusivitate doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de CA „Garanție” SA, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de CA „Garanție” SA, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Victor Burduh

Mariana Pitic